

ВСЕУКРАЇНСЬКА КОНФЕРЕНЦІЯ СІЛЬСЬКО-ГОСПОДАРСЬКОЇ ОСВІТИ.

(Від нашого кореспондента з Радянської України.)

Рільнича освіта! Без тієї освіти селянин у своєму господарстві битиметься, наче риба об лід. Освіта велике діло! Це між іншим підкреслює у своїй доповіді на Всеукраїнській Конференції й Народній Комісар Освіти тов. Шумський, зазначаючи, що витрата держави на рільничу освіту це найвигідніше підприємство. Затрачений мільярд, капітал повернеться сторицею.

Конференція тривала п'ять днів: з 29. вересня по 3. жовтня. Для участі в нарадах тієї кон-

ференції з'їхалося до столиці Радянської України, м. Харкова — 326 представників з усіх рільничих шкіл України.

Чехословацька робітничка делегація в С.Р.С.Р.

ференції з'їхалося до столиці Радянської України, м. Харкова — 326 представників з усіх рільничих шкіл України.

На тій конференції не тільки обмірковувалися питання про те, як осигнути більших урожаїв на полях дрібних рільників, але й підходили до справ в широкому світовому розмірі щодо виступу України зі своєю пшеницею та іншими рільничими продуктами на міжнародних ринках.

Радянський уряд, або виразніше торговельні представництва Радянського Союзу, що провадять торговельні операції з іншими державами, дбають гаразд, щоби марка радянської продукції була високою. Хоч буржуазія не любить Союз Радянських Соціалістичних Республік, але все, що рільник більшовик витворює на полі для буржуазії західної Європи дуже смакує. Ось, наприклад, масло з Радянської України признано на ринку міста Лондону за найкраще. Такий присуд маємо ми після хемічного дослідження цього продукту в Лондоні.

Отже і Всеукраїнська Конференція рільничої освіти скерувала свої наради саме так, щоби на Рад. Україні стан рільничої господарства досяг настільки високого рівня, аби за рільничими продуктами з України був найбільшій попит на міжнародних ринках. На цій конференції зазначено, що невдовзі Радянська Україна буде виступати країною рільничої господарства.

Здійснити це допоможуть тисячі нашої радянської молоді, що тепер учаться у вищих, середніх і інших рільничих школах. Спринтуються до піднесення рільничої культури та

кож і вечірні зимові (однорічні) пересувні школи по рільничству для господарів, що їх тепер масово влаштовує радянська влада по самих найгілкіших селах України.

Саме в той момент, коли в Харкові відбувається ця рільничка конференція, довідаємося з преси, що "князь української першости" граф Шеншицький обіцяє нашу контрреволюційну еміграцію на Чехословаччину. Шеншицький завітає і до Подєбрата, де студентство сільсько-господарської академії, то є студентство,

що в 1920 р. боронило панам Варшаву перед більшовиками, взаємін за митрополіте "благословенство" підписало "князіві церкви" козацьку китицю.

Яка ж велика різниця між становищем селянства Прикарпатської України та Галичини з Холмщиною з одного боку й пільними селянами Радянської України з другого боку. Українське село під Польщею та Чехами стогаєм стогає, школи рідної не має, та взаємін того глоблення шляхецька колонізація, тюрми з арештами там. А на Радянській Україні за допомогою науки самі селяне виходять переможцями над природою.

На Полтавщині вже осушено кілька тисяч гектарів багнистою обшару, що має назву "Перевіт". На Київщині зроблено меліоративні роботи по течії р. Тетерева. Селяне Поділля (Вінницької округи) приступили до осушування 10,000 гектарів багнистих сіножатей.

Селяне й робітники Радянської України не тільки про свої так звані місцеві справи дбають, але й на питання державного значіння велику увагу звертають. На своїх зборах прирікають своєму радянському урядові розібрати облігації (чери) по електрифікації та шляхобудівній ріці Дніпра на його стрімких порогах.

І все це чиниться без повільного благословенства. Адже воля, праця й наука не потребують повільного дурману. Науково-дослідча праця з обсягу рільничого засередження тутешка в науково-громадській інституції, що має назву "Сільсько-Господарський Науковий Комітет України".

М. Луцкевич.

МІСТО ВУГІЛЛЯ Й СТАЛІ.

На мапі України є куток, де густі штики залізничної сітки нагадують Рур. Тут український Рур — Донбас, у центрі якого чорним кружальцем помічено місто Сталіно. Це величезне кружальце, димуче, що грохотить залізом і вимащене вугіллям — місто Сталіно — начисляє 150,000 робітників шахтарів і металістів.

Сталіно не подібне за зничайні міста. Замість кіляца садків та гаїв — кіляца заводів та шахт з червоними димуючими комінами, з горнищами над шахтних будівель і з гостроверхими пірамідами горбів глею — викинутої з шахт породи.

Уночі на горбах глею, як великі зірки, світаються величезні ліхтарі, а в день там ворухаться "перекидувачі", схожі на довгоногих залізних пауків.

Навокло міста земля справді стала "дихом". Шахти виклинули на поверхню свої вугільні внутрішні. Десятки верст "бремсбергів" та "поздовжніх", як чорні котли, шахт залуцалась у землі під містом, під

балками, під робітничими селіщами. А те, що викладають шахти, жеруть заводи і насамперед сталінський завод, один з найбільших в У.С.Р.Р.

ЮЗІВКА — СТАЛІНО.

Місто заснували Англіїці Юзи, що збудували завод і від того місто офіційно авати Юзівка, а неофіційно — "золоте дно". Це було справді дно, де робітники тонули в горілиці, стогнали від виснаження, а Юзи мали величезні прибутки. Тепер це — Сталіно.

Перша лінія міста випрається в залізний вузел 18-ти цехів заводу.

Коли гудуть гудки, першу лінію сповнюють потоки шахтарських "чунів" і облич, які криють надурою від "грозного вугільного шару". Завод і шахти працюють в день і вночі і там мозаїсті робочі руки не стамовуються, не переставють рухатись поки не настане суботня вилдата за два тижні.

Тут більше, ніж де-небудь, тимчасових робітників, що не-

давно відірвались від села. Їм це чужа любов до заводу й до шахти, і нудьгу за селом вони заливають горілкою. Шіпінше й вони приходять до клубів, до бібліотек і стають такими, як старі робітники. А старі робітники люблять своє діло. Часто ніжно, дивно закохані в нього. Такий старий забойник ні за що не перейде до іншої роботи. Навислі шари підземелля йому миліші, ніж соняшне світло. Старий відливарник, отруєний газамми й обпечений рідким чавуном, нудьгує за своєю роботою, як за своєю родиною.

Увечері над містом голосніші звуки заводу й пісні. Місто співає ревом кауперів доменного цеху, бряканом і скрепотом рейкарів, і на все місто кидать світло струмків рідкого чавуна.

В 10-й годині вечером хор залізних гудків у заводі скликає нових 12,000 робітників і всмоктує їх у свої ворота. А слідом за заводом з усіх боків сбівають і шахти, і теж беруть собі свою частину робітничих мязів.

Тут робітники з усього С.Р.С.Р. Тут і орловські "дубинники" і тамбовські "саломатни-

ки" і полтавські "галушники" і рязанські "чеголдишники". Тут усі, хто хоче й може працювати. Тут мязи й нерви перетоплюються на залізо й перероблюються на вугілля.

За перше півріччя 1925—26 операційного року в Сталінській округі видобуто вугілля 3,201,000 тон. Вивезено вугілля — 1,754,000 тон, решту з'їв сталінський завод. Чавуна за перше півріччя цього операційного року добуто 256,000 тон, штабових матеріялів — 210,000 тон. Коксу за цей період добуто 685,810 тон.

Але це незастиглі числа, це числа бігу, руху вперед, це числа, що перевищують програмні завдання. Адже коксу 1924—25 року за весь рік добули тільки 853,904 тон, а за цей буде понад мільон тон. Вугілля за друге півріччя 1924—25 року видобуто тільки 1,984,000 тон, а за перше півріччя 1925—26 року — 3,201,000 тон.

Це кроки, швидкі кроки. Добування металів збільшується на 20—25 процент проти минулого півріччя.

Сталіно — справді місто вугілля й заліза, місто робітничих мязів, місто праці.

ЯКОЇ ПОГИБЕЛІ МИ ДІЙШЛИ.

(Малює Фейстон.)

За два тижні (знамениті два тижні!) ми, виходить, не впади.

Падати ми, можна сказати, уже довсім... Остаточо падати, і так падати, що ніка сила ні земля ні небеса не в силі вже була сшинути падіння того, дуже бажаного і дуже мудримм відцудами провіщуваного.

— Два тижні! Ось, ось, ось! Тільки два тижні! Не більше! Упадуть!

Ну й як бачите, вже девять років не впади виходить... Хоч за цей час, за мудрим пророцтвом дуже мудрих людей, мусіли були ми впасти не більше ніж менше як 208 разів...

— Не впади. Двісті раз не впади... А тепер так, що й навчилися не падати. За два тижні не впадемо...

Назвиська в нас, мушу вам сказати, дуже добре ворогами нашими підібрані.

- Ось хто ми: 1) Уаурпатори... 2) Яришники... 3) Бандити (червоні). 4) Каті (червоні). 5) "Взбутованцями черн". 6) Дияволи (червоні). 7) І вагалі сволоч (червонона).

— Оце, значить, ми...

— Що-ж ми робили весь час цей? Одна однієнька була в нас праця.

— "Вели страну к гибели"... Так, що коли за синтаксисом Петрова чи Смирнова скласти про нас "предложеніе", то те "предложеніе" буде "слитним" і мадемо отакій вигляд:

"Уаурпатори, яришники, бандити, кати, взбутованцями черн, дияволи і вагалі сволоч вели страну к гибели".

У реченні тім 7 "подлежащих" і одно "сказуемое".

Сказуемое — вели... Куди "вели"? — Кі гибели... Кого вели? — Страну вели...

Ну раз уже ми її, "страну" ту, вели, то значить, куди ми вже її довели... до якоїсь погібелі таки довели.

— Давайте шукати вже тієї погібелі, що до неї ми "страну" довели.

— Яка така може бути для "страви" погібель?

- По нашому отака: 1) Політична погібель. 2) Культурна погібель. 3) Економічна погібель...

Почнемо з першої, з політичної погібелі... Гибла вже наша бідна країна політично, до того, можна сказати, гибла, до того погібала, що не витримало гуманне серце всіх країн і на Заході і на Сході і давай вони нас визнавати і де-юре, і де-факто... і по-визнавали...

Довели ми вже "страну" до самісінької, як то кажуть, ручки... Узять би та й погібнуть собі потихесеньку...

— Не дали... Випадали... І тепер ми за "міжнародній об'єкт" правимо... та ще й за такий "об'єкт", що Чемберлейн фінки з горячою водою собі до черева прикладає.

— Оце така наша політична погібель.

— Давайте за культурну погібель візьмемось... Та й почали ото, значить, погібати ми культурно.

— Погібаємо? — Погібаємо! — Ну, раз уже погібаємо, так давайте, хоч грамотнішими погібемо.

— Давайте, — кажемо. Та й узялися ми за всеюдє навчання, та й узялися ми за лікнєни...

— Погібати, так хоч освіченими.

Засновуй школи, засновуй ВУЗ'и, засновуй театри, музеї, сельбуду, хати-читальні, видавай книжки, видавай газети... Погібель хоч веселіша буде... Та оце тепер і гинемо...

До десятків жовтневих роковин не буде в нас й отакієнького неграмотного.

— Ляжемо, газету чи книжку в руки та й погібатимемо собі потихесеньку. Культурно погібатимемо.

— Оце наша культурна погібель.

— Економічна погібель. І тут так саме гинемо... Тільки знову таки:

— А чого нам погібати без нічого? — Давайте нові заводи будувати. Давайте "Дніпрелестан" будувати, давайте кооперуємось... Щоб гинути чому було. Погібатимемо та як загурчимо, так аж роком зарокотить по світу.

— Та оце й узялися... "Дніпрелестан" будуюмо.

— Заводи і сільсько-господарські, і металургійні, і тракторні, і паровозо-будівельні, вагоно-будівельні будуюмо.

— Кооперація снується. Селянство в галас:

— Погібати так з трактором. Остогіддо з плугом гинути. І допоять тепер три тисячі тракторів на самій тільки Україні.

Справді таки, — погібель із пшеничним хлібом та з цукром та це як на тебе пан не дивиться. — Не така вже страшна погібель... Гинемо залюбки.

— Пошли нам, доле, і падали такої погібелі.

Остан Вишня.

ЧЕРЕЗ РАДИ ДО КОМУНІЗМУ.

Програма комуністичної партії є програмою не тільки визволення пролетаріату одного краю. Вона є програмою визволення всього світового пролетаріату, бо вона є програмою міжнародної революції. Але в той самий час вона являється програмою визволення всіх маленьких пригнетених країн і народів.

Комуністична партія саме через те, що вона є сторонницею найбільш залізної диктатури робітників над капіталістами, куркулями, буржуями поміщиками і всіми іншими прихвостями старого буржуазного ладу, є також найскрайнішою, найбільш революційною групою з поміж всіх існуючих груп і партій. Через безпощадно тверду владу робітників, через пролетарську диктатуру до комунізму, оце кич нашої партії. І програма нашої партії є програмою пролетарської диктатури.

Радянська влада — це не є організація урядників, незалежних від мас, а зависимих від буржуазії. Радянська влада і її органи опираються на найширші організації робітничої класи й селянства. Професійні союзи, фабрично-заводські комітети, місцеві ради робітників і селян, жовнірські і матрозькі організації — всі вони підтримують центральну радянську владу. Тут від центральної радянської влади тягнуться тисячі й мільони ниточок, які йдуть найперше до провінціальних і губернських рад, а далі до міських, а звідси до окружно-міських, а від цих до фабрич і заводів, що об'єднують сотки тисяч робітників. Точнісінько так з'організовані й всі вищі установи радянської влади.

Бугарік.

ДЕВ'ЯТЬ ЛІТ НА ЄВРОПЕЙСЬКИХ СМІТНИКАХ.

Отак, як бачите, — сидять на європейських смітниках царі, гетьмани й отамани та чекають, що "за два тижні" радянська влада. Дев'ять літ вони вже "падає" для них "за два тижні", а вони чекають. Все голови й зуби їм розболілись, вже й капіталіст сердиться, їсти не дає, бо пророчували не здійснюються. Водею, божим духом та надією вони ще на те, що більшовики пересаряться і впадут. Але більшовики не пересаряться, але на 15-му вессезонному з'їзді Компартії ще лініше зміцніли. І не гірше засумували смітничкові царі, гетьмани й отамани, ще гірше заболіли їх голови й зуби. Наша ім хлоська порада: "Не тратьте, куме, сили, спускайтесь на дно". Дев'ять роковин радянської влади, це дев'ять основний кілок у вашу спину.

РАДЯНСЬКА ШКОЛА.

Між теперішньою радянською школою а колишньою буржуазною школою є велика різниця, яка полягає в сілдуоному:

Радянська школа — це єдина школа, то значить, що нема тепер панських шкіл, як "інститут для благородних дівоч", нема купецьких шкіл, ні інших подібних навчальних інституцій, а є тільки одна одноцільна школа для всіх і тому називається вона єдина. В кінці вона зветься єдиною ще й тому, що школа вищого степеня являється прямим продовженням шкіл вищого степеня. Даліше радянська школа є трудова — це значить, що в школі вчать не тільки арифметики, географії і т. д., але також вчать і фізичної праці. При школі мусять бути городи для навчання сільсько-господарських занять, майстерні для навчання ремесла і т. д. Таким чином в Радянських Республіках всі вже від дитинства звичаються до праці; в Радянських Республіках не буде біоручок.

Радянська школа обовязкова (примусова). Кожний батько чи мати є обовязані učити дітей. Кожний горожанин мусять посилати свої діти в школу. Таким чином в Радянських Республіках невдовзі не буде неграмотних; всі будуть там грамотні.

Там школа є радянська. Це значить, що релігію а неі усунєно. Попи не мають ніяких прав утримувати й провадити школи. В школі подається тільки наука й праця, а для релігійного обману нема місця.

Радянська школа спільна для обох полів, то-то для хлопців і дівчат. Ранше думали, що дівчаткам не треба вчитись, а коли й треба, то не стільки, скільки треба вчитись хлопцям. Зараз в Радянських Республіках жінка стоїть правно й фактично на рівні з мушійною й дівчинка вчиться в тій самій школі, що й хлопчик.

ВІДВАЖНІ КОМСОМОЛЦІ.

Члени німецької Комуністичної Спілки Молоді вибрались піхотою з Німеччини до С.Р.С.Р. Пішли три місяці, бо по дорозі заробляли працею на життя.

РЕВОЛЮЦІЯ.

У диких нетрах чорні сони. Хрипіли кров'ю рабські дні, І враз — як фатум — летіони! В трухлявих хатах — крик і гнів!

На бурю встала буйна сила. — Не ждате жє чуда чи Христа?! ..Давно згоріли рідні села, Давно зруйновані міста.

Даремне скиглить скарга в муці: — Мерцяні зотлілим — краплю сльоз! ..Вперед на прапор революцій! — А там — чи сонце, чи хаос!

А там — огнєве квітне слово: — Рабам не падати більше нив! ..Ладуть рядами, чугуново, — Кризь вікна — злоба каменців.

На сірих плечах — блиском — леза, Серцями — кричию — на пролом! Розносить вітер Марселезу, І шарпа прапори крилом.

І бліднуть злякано бенкеті: — У лаві — смертно! — раб і хлоп. ..Одних ікатих — на багнеті! А іншим псам — дві кулі в лоб!

Щоб хижє серце помсту знало, І революцій жорстокій хід. ..Лунає крик: ..тер-на-що-на-ла!" Та дзвін пвяхованих чобіт.

Я. Савченко.

Делегати польського сійму в С.Р.С.Р.

ЧИТАЙТЕ ПІНШИМ ПЕРЕКАЖИТЕ! — шо від 1. до 30. листопада річна передплата на "У.Р.В." знижена з \$4.00 на \$2.00. Але це тільки для тих нових передплатників, шо зложать два долари в місяці листопад. Користайтеся з нагоди!

Н. Ленін.